

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: J. V.
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem,
sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha,

Proti
žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje,
sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KK/1012/DS/24-3 ze dne 14. 5. 2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

1. Magistrát města Karlovy Vary uznal žalobce vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 31. 12. 2023,

v souvislosti s porušením § 18 odst. 3 téhož zákona. Skutkovou podstatu přestupku měl žalobce naplnit tím, že dne 3. 10. 2023 v 09.34 hod. na pozemní komunikaci I/6 u obce Horní Tašovice ve směru jízdy na Prahu (souřadnice GPS 50°10'26.79" N, 13°0'28.72" E), řídil tmavé motorové vozidlo tovární značky Audi, registrační značky X. a v tomto úseku, kde je maximální dovolená rychlost 90 km/h, mu byla hlídkou Policie ČR naměřena silničním radarovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM II, rychlost 158 km/h, když po odečtu možné odchylky měřicího zařízení, která je při rychlostech vyšších než 100 km/h +/-3% z naměřené rychlosti, mu tedy byla jako jeho skutečná rychlost jízdy zjištěna rychlost jízdy nejméně 153 Km/h, čímž překročil dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 63 km/h, kdy tímto jednáním porušil povinnost danou mu ustanovením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání 6 měsíců. Následné odvolání žalobce žalovaný bez provedení dalšího dokazování zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

II. Řízení před soudem

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou. Jako žalobní důvody uvedl, že záznam o přestupku neprokazuje, kterému konkrétnímu vozidlu byla změřena rychlost, a to s ohledem na nečitelnost registrační značky. Nebylo tedy žádným způsobem prokázáno, že rychlost byla změřena vozidlu s registrační značkou X. řízenému žalobcem. Vozidlo nemohlo být od změření do zastavení v dohledu policistů, neboť tato místa byla vzdálena přibližně kilometr a nejsou vzájemně na dohled. Policistka B., která prováděla měření, nikdy nebyla vyslechnuta jako svědek. V záznamu o měření rychlosti je uvedeno, že barva vozidla je černá, ačkoliv v technickém průkazu má vozidlo řízené žalobcem uvedenou barvu „modrá metalíza“, přičemž tuto barvu má vozidlo i reálně. Na základě fotografie z měření rychlosti vozidla nelze individualizovat konkrétní vozidlo, a to i s ohledem na hustý provoz v místě měření, neboť na předmětné fotografii z měření jsou 4 vozidla zároveň. Policista J., který byl vyslechnut jako svědek, měření rychlosti neprováděl a nemohl vědět, jakému vozidlu policistka B. změřila rychlost. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že záznam o přestupku se opírá o celou řadu dalších důkazů, které však nespécifikoval a nijak je nehodnotil, pročez je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Závěrem uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a navrhl jej zrušit. Dále navrhl, aby soud rozhodl, že žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení.
3. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou s tím, že žalobce opakuje obhajobu, kterou uplatnil v odvolacím řízení a se kterou se žalovaný vypořádal. Žalovaný uvedl, že registrační značka dle vyjádření Policie ČR nebyla čitelná z důvodu slunečního odrazu. Tovární značku měřeného vozidla, registrační značku a naměřenou rychlost oznámila obsluha rychloměru likvidačnímu stanovišti, kde svědek J. provedl fotodokumentaci vozidla i řidiče. Žalobce nejprve v rámci ústního projednání dne 24. 1. 2024 a dne 21. 2. 2024 nespóroval obsah spisové dokumentace. Vlastní verzi skutkové reality v podobě pohybu více zaměnitelných vozidel uplatnil až v rámci odvolání. Přímým důkazem usvědčujícím žalobce je záznam radarového rychloměru, ve směru jízdy žalobce bylo pouze jeho vozidlo a dodávkové vozidlo bílé barvy. Vozidlo žalobce je velmi tmavé, tedy bylo možné zaměnit černou barvu za modrou. Žalobce byl od měřicího stanoviště k likvidačnímu stanovišti pod nepřetržitým dohledem policistů. Vzhled žalobce i vozidla se na snímku z měření a snímku po zastavení shoduje. Závěrem navrhl, aby soud rozhodl,

že se žaloba zamítá a že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

4. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného uvedl, že žalobce neměl povinnost se obhajovat před policistou při kontrole a neměl povinnost se z přestupku vyvíňovat. Nebylo prokázáno, že obsluha rychloměru vizuálně předávala měřené vozidlo likvidačnímu stanovišti. Žalovaný vycházel z výpovědi policisty J. ke skutečnosti, že policistka B. mu sdělila registrační značku vozidla, aniž by vyslechl policistku B.

III. Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná.
6. Žalobcovy žalobní námitky směřují v souhrnu proti tomu, že v rámci řízení o přestupku nebyl zjištěn skutkový stav v takovém rozsahu, aby bylo možno rozhodnout o jeho vině: na záznamu radarového měření není čitelná registrační značka, a tedy nebylo prokázáno, že rychle jedoucí vozidlo bylo vozidlo žalobce následně zastavené na likvidačním stanovišti. Soud oproti tomu shledal, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn řádně, na základě uzavřeného řetězce důkazů a v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Nebyly zjištěny pochybnosti o řidiči vozidla, které by odůvodnily postup v souladu se zásadou *in dubio pro reo*; žalovaný se v rámci odůvodnění dostatečně vypořádal se všemi podstatnými námitkami žalobce.
7. Před meritorním posouzením věci se soud zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť žalobce námitku nepřezkoumatelnosti uvedl s tím, že žalovaný nijak nespecifikoval a nijak nehodnotil důkazy svědčící o tom, že žalobce řídil uvedené vozidlo. Tato námitka není důvodná: Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění žalovaný vycházel, jak o nich uvážil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky žalobce, aniž by nutně musel adresovat každou odvolací námitku jednotlivě. Ostatně sám žalobce v žalobě se závěry správních orgánů polemizoval a snažil se je zpochybnit. Oba správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí rozvedly důkazy, a to jak jednotlivě, tak v souhrnu, a rozebraly, co dovozují z kterého důkazu či jiného podkladu pro rozhodnutí. Výroky obou rozhodnutí tak mají dostatečnou oporu v odůvodnění obou rozhodnutí. Žalovaný se navíc v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s tvrzeními žalobce, které předložil až v rámci svého odvolání.

Řádně zjištění skutkového stavu – □□□□□□ identifikace vozidla

8. V případě prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru. Uvedená kombinace podkladů zpravidla poskytne dostatečné množství informací, tak aby správní orgán zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. např. rozsudky NSS č. j. 6 As 144/2016-36 ze dne 19. 8. 2016, odst. 10; č. j. 10 As 36/2019-33 ze dne 15. 8. 2019, odst. 20; č. j. 7 As 124/2020-32 ze dne 23. 6. 2022, odst. 15).
9. V žalované věci pak v prvním stupni Magistrát města Karlovy Vary prvotně vyšel z oznámení o přestupku sepsané policistou J., ve kterém je dostatečným způsobem identifikován žalobce a jím řízený osobní automobil značky Audi A7, registrační značky X., jakož i datum a místo spáchání přestupku, směr jízdy vozidla a naměřená rychlost 158 km/h, po odečtu odchylky 153 km/h. Je v něm dále uvedena právní kvalifikace jednání a vyjádření žalobce, který s uvedeným přestupkem souhlasí, což na místě stvrdil podpisem. Při kontrole řidiče pak byla pořízena fotodokumentace, na které je zachycen žalobce vedle

svého vozidla tovární značky Audi, registrační značky X., vozidlo se na první pohled jeví jako černé. V rámci dokazování byl dále proveden úřední záznam sepsaný F. J., ve kterém je blíže specifikováno kontrolované vozidlo, jako barva u vozidla je uvedeno „MODRÁ-METAL“.

10. Ze záznamu o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla plyne, že u vozidla tovární značky Audi černé barvy byla naměřena rychlost 158 km/h. Ze záznamu dále vyplývá, že měření provedla policistka B. v čase 09.34:36. Na fotografii jsou zachycena celkem čtyři vozidla včetně vozidla měřeného, které je označeno zaměřovacím křížem. V pravém pruhu kousek za ním jede dodávkové vozidlo bílé barvy, další dvě vozidla jedou v protějším směru jízdy. Na fotografii není čitelná registrační značka u žádného z vozidel. Správní orgán následně učinil dotaz k nečitelnosti značky policejnímu orgánu, který uvedl, že důvodem je odraz slunce v době měření rychlosti. V záznamu o přestupku je sice ve sloupci vozidlo uvedena registrační značka X., avšak v rámci dokazování nebyl proveden žádný důkaz, ať už výsledkem operátora přístroje, policistky B. či uživatelskou příručkou k přístroji TruCAM II nebo programu Archiv 5.4 užitému ke zpracování snímku, ze kterého by bylo možné usuzovat, zda k zadání registrační značky do systému došlo automaticky přístrojem či až *ex post* manuálně zpracovatelem záznamu. K důkazu byl dále proveden i ověřovací list použitého přístroje.
11. Nad rámec uvedených důkazů Magistrát města Karlovy Vary vyslechl policistu J. který popsal průběh kontroly v souladu s výše uvedeným úředním záznamem a oznámením o přestupku. Uvedl, že žalobce oznámení podepsal, souhlasil s přestupkem a více s k věci nevyjádřil. Měření provedla policistka B., která sledovala vozidlo z mostu, kde prováděla měření, on vozidlo sledoval z odpočívky. Místa od sebe byla vzdálena přibližně 500 metrů. S kolegyní byl ve spojení přes vysílačku, na místo, kde stála kolegyně, neviděl. Kolegyně mu přes vysílačku nadiktovala typ vozidla, barvu a registrační značku. Přibližně 10 vteřin po nahlášení k němu vozidlo přijelo, viděl jej na vzdálenost cca 300 metrů, nejprve viděl barvu a typ. V uvedené době v místě jelo pouze jedno vozidlo této barvy a typu. Když se k němu přiblížilo, viděl i registrační značku, která se shodovala s tou nahlášenou policistkou B. Událost si pamatuje dobře, protože se jedná o přestupek, který se oznamuje. Vozidlo řidiče bylo modré barvy. Dále správní orgán provedl k důkazu mapu místa z Google Maps včetně fotografií z Google Street View, ze kterých bylo zjištěno, že oba policisté od sebe byli vzdáleni 850 metrů a z jednoho stanoviště nebylo vidět na druhé. Mezi místy se na předmětnou silnici nepřipojují žádné další pozemní komunikace.
12. Správní orgány tak zjistily skutkový stav věci v dostatečné míře, aby uznaly žalobce vinným, přičemž právní kvalifikace je zcela přílehlavá spáchanému skutku. Oproti běžným případům, kdy je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (srov. judikaturu výše), se projednávaná věc liší zejména v tom, že na fotografii na záznamu o přestupku *není čitelná registrační značka měřeného vozidla*. Magistrát města Karlovy Vary tak zcela správně dokazování doplnil výsledkem svědka J., čímž bylo postaveno najisto, že vozidlo, u kterého byla měřena rychlost, je zároveň vozidlo řízené žalobcem, které bylo následně zastaveno svědkem J. Na tomto závěru nic nemohou změnit ani žalobcem uplatněné námitky, jak bude rozebráno níže.
13. Žalobce uvedl, že nebylo prokázáno, že rychlost byla změřena vozidlu žalobce, a že svědek J. nemohl vědět, kterému vozidlu policistka B. změřila rychlost. Tato tvrzení však nemají

oporu v provedeném dokazování. Svědek J. při své výpovědi uvedl, že vozidlo žalobce zastavil na základě údajů poskytnutých policistkou B., a to na základě typu, barvy a registrační značky vozidla. Žalobce namítá, že v záznamu o přestupku je uvedena černá barva, zatímco v úředním záznamu Svědka J. je uvedena modrá barva, což je i reálná barva vozidla. K tomuto je třeba uvést, že na obou pořízených fotografiích se uvedené vozidlo na první pohled skutečně jeví jako vozidlo černé barvy. Svědek J. pak v úředním záznamu patrně vycházel z údajů v technickém průkazu, když vedle barvy vozidla „MODRÁ-METAL“ je v záznamu uveden kód VIN, č. motoru, objem motoru, celková hmotnost, číslo technického průkazu, číslo OTP a vlastník a provozovatel vozidla.

14. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že na silnici byl v místě měření hustý provoz. Toto tvrzení opírá o fotografii ze záznamu o přestupku, na této fotografii jsou na dvoupruhové silnici ve směru jízdy žalobce toliko dvě vozidla, přičemž druhé vozidlo je dodávkové vozidlo bílé barvy. V protisměru také dvě vozidla. Svědek J. ostatně uvedl, že v uvedené době v místě jelo jen jedno vozidlo této barvy a typu.
15. Tato fotografie pak vhodně lustruje i závěr žalovaného o tom, proč na fotografii z radaru není zachycena registrační značka vozidla žalobce. S ohledem na denní dobu a směr jízdy žalobce (prakticky přímo proti slunci) je logické vysvětlení, že detaily registračních značek nebyl radar schopen zpracovat kvůli odrazu slunečních paprsků. Z toho důvodu jsou ostatně shodně nečitelné registrační značky všech vyfocených vozidel jedoucích v téže ose.
16. Z podkladů pro rozhodnutí také plyne, že správní orgán ověřil, jak úsek mezi měřicím a likvidačním stanovištěm vypadal. Z těchto podkladů pro rozhodnutí plyne, že ono údajné jiné vozidlo Audi, které podle žalobce mělo spáchat sporný přestupek, nemělo v tomto úseku kde pozemní komunikaci opustit. Muselo by tedy postupně projet kolem obou stanovišť policie.
17. Námitka žalobce, že vozidlo nemohlo být od změření do zastavení v dohledu policistů, neboť tato místa byla vzdálena přibližně kilometr a nejsou vzájemně na dohled, pak ve světle výše rozebraného není relevantní. Svědek J. vozidlo identifikoval dle barvy, typu a registrační značky vozidla nahlášených vysílačkou policistkou B. Vizuální kontakt obou policistů s vozidlem při nahlášení těchto údajů není nutný, neboť tyto údaje dostatečně individualizují měřené vozidlo. K prokázání výše uvedených skutečností pak plně postačuje výpověď svědka J., neboť on přímo svými smysly vnímal sdělení policistky B. a zároveň vnímal, jaká vozidla se blíží k jeho stanovišti. Pokud by byl žalobce skutečně předjížděn prakticky stejným vozidlem, které podle jeho verze mělo spáchat přestupek, policista by nepochybně všiml i tohoto vozidla – to by k jeho stanovišti dorazilo dříve než vůz žalobce.
18. Oproti tomu policistka B. v písemné omluvě prvostupňovému správnímu orgánu sdělila, že si předmětnou věc nepamatuje, a její výslech by tak nevedl k získání poznatků relevantních pro rozhodnutí. Byl proto zákonný a vhodný postup správních orgánů, které na jejím výslechu netrvaly, a to i s přihlédnutím k jejímu zdravotnímu stavu.
19. Tvrzení svědka J., že zastavil vozidlo, kterému policistka B. změřila rychlost, je dále podporováno oběma fotografiemi, tedy fotografií ze záznamu o přestupku a fotografií pořízenou svědkem J. Z fotografií jasně vyplývá, že se jedná o totožné vozidlo, a to s ohledem na jeho barvu, tvar, tvary světel a zpětných zrcátek, světlé sedačky uvnitř vozidla, umístění poznávací značky a skutečnost, že vozidlo na místě spolujezdce nikdo neseď. Barva svetru žalobce na fotografii se pak shoduje s barvou oděvu řidiče na fotografii

ze záznamu o přestupku.

Aplikace zásady in dubio pro reo

20. Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (srov. již rozsudek NSS č. j. 4 As 19/2007-114 ze dne 27. 9. 2007). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 83/2010-63 ze dne 17. 6. 2011).
21. O žádnou z uvedených situací v posuzovaném případě nejde a žalobce to ani v průběhu správního řízení nenamítal. V posuzované věci tedy nebyla věrohodnost policisty v rámci řízení před správními orgány nijak relevantně zpochybněna skutečnostmi vztahujícími se k osobě policisty či k průběhu kontroly žalobce. Verze svědka J. je pak plně v souladu s ostatními, objektivními důkazy založenými ve spise, o zjištěném skutkovém stavu nemohou být relevantní pochybnosti.
22. Žalobcem tvrzená a nijak neprokazovaná verze skutkového děje nepředkládá žádné skutečnosti mající oporu ve spisovém materiálu, které by mohly vzbudit důvodné pochybnosti o výše popsaném skutkovém stavu. Oproti svědkovi J. žalobce měl zájem na výsledku správního řízení, kterým je logicky snaha vyhnout se hrozícímu trestu. Tato skutečnost mu samozřejmě sama o sobě nemůže být kladena k tíži, nicméně věrohodnost jeho tvrzení je podstatně snížena dalšími okolnostmi vyplývajícími z průběhu správního řízení a oznámení přestupku jemu přecházejícímu.
23. V této souvislosti žalovaný správně poukázal na odpovídající judikaturu, dle které se uplatnění vlastní verze skutkového děje již při silniční kontrole se jeví být naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil (rozsudek NSS č. j. 2 As 52/2011-47 ze dne 21. 9. 2011). To platí tím spíše u žalobce, který měl podle karty řidiče v minulosti již několik příležitostí se s policejní kontrolou a jejím průběhem seznámit, a to včetně následku v podobě zákazu řízení. Je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve *ex post* podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová (rozsudek NSS č. j. 9 As 83/2013-60 ze dne 4. 12. 2013). Z výše uvedených závěrů lze shrnout, že je sice povinností správních orgánů nade vší pochybnost prokázat skutkový stav, o kterém nejsou žádné pochyby, nicméně chování žalobce v rámci kontroly policistou a následného správního řízení je důležitým kritériem pro posouzení věrohodnosti jeho skutkové verze a důvodnosti uplatněných námitek.
24. Z oznámení přestupku, jakož i výpovědi svědka J., plyne, že žalobce při kontrole svědkem

se spáchaným přestupkem souhlasil, či se při nejmenším k věci nijak nevyjádřil. Ani v rámci následného řízení před prvostupňovým správním orgánem výše uvedené námitky neuplatnil, pouze před vydáním rozhodnutí po skončení dokazování se povrchně vyjádřil, že se jednání nedopustil. Logickou reakcí žalobce by přitom bylo namítat, že vysokou rychlostí nejel a že se musí jednat o jiné vozidlo, již při kontrole policistou. Žalobce však uvedené pochybnosti tvrdil, aniž by je jakkoli dokládal, až v rámci odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, a tedy se jím uplatněné námitky jeví jako účelová reakce na důkazy provedené před prvostupňovým orgánem, tedy na nečitelnou registrační značku. Pro tento závěr pak svědčí i další okolnosti namítané v rámci odvolání, například tvrzení, že ve vozidle s ním jel jeho syn. Účelem tohoto tvrzení bylo znevěrohodnit svědka J., přestože tato okolnost je z hlediska průběhu skutkového děje a jeho posouzení prakticky bez významu.

IV. Závěr

25. Z výše uvedených důvodů lze uzavřít, že správní orgány posoudily všechny rozhodné otázky správně a jejich rozhodnutí netrpí ani vadami řízení.
26. Soud proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. srpna 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce